

spurgte ikke om Forlov. Som Solen skinnede baade paa retfærdige og uretfærdige, saadan greb han, Mørkemanden med de tomme Øjenhuler, iblinde mellem kaldede og ukaldede uden at tage mindste Hensyn til Nyttetvirkningen.

Den Gru, han tidligere havde følt ved Tanken om Tilintetgørelsen, var ikke længer saa stærk hos ham. Som han laa der i den store Pragtseng, under et farvestraalende Silketæppe, og beredte sig paa at faa sin Dødsdom forkyndt, var han forholdsvis rolig og fattet. Endog naar han ingen Smerter havde, var der Øjeblikke, hvor han i sin Træthed næsten forligede sig med Tanken om at gaa bort og befries for Livets formaalsløse Besvær. Vognlarmen fra Torvet udenfor, den evindelige Sporvognskimen, Tanken om de forestaaende nye Forhandlinger med taabelige og frække Pengespekulanter, — alt fyldte ham i disse Øjeblikke med en usigelig Lede.

Efterhaanden som Tiden gik, blev det ham dog vanskeligere at holde Uhyggen borte. En knugende Forladthedsfølelse betog ham og drev ham den kolde Sved ud af Kroppen. Tænk om han laa her og døde uden at have et Menneske hos sig!

For at adsprede Tankerne vilde han give sig til at læse. Han havde den foregaaende Dag udpakket de Bøger, han førte med hjem fra sin Rejse, hovedsagelig store, kostbare tekniske Værker, men ogsaa den Samling Skrifter af mere almindennende Art, som han havde anskaffet under det lange Vinterophold i Dresack og senere forøget i Rom.

Han udvalgte sig blandt disse sidste et Mønsterudvalg af græske og latinske filosofiske Forfattere i tysk Oversættelse, en Bog, som engang før under lignende Forhold havde været ham til Trøst.

Han var dog ikke naaet langt med Læsningen, før Lægen kom. Det var en lille graaskægget Mand, som uden mange Ord slog sig ned paa en Stol ved Siden af Sengen. Efter at have udspurgt ham og derpaa banket ham paa Bryst og Ryg sagde han:

„Er det de Lunger, som der skulde være noget i Vejen med? Det tror jeg nu inte noget paa. Det er jo komplette Smedebælge! ... Hvor føler De især Smerterne?“